

[Niels Anker Kofoed]

re på, at der er inflation på 10–12 pct., ellers kan det ikke gå. Enhver landmand, der løber nogen risiko for at miste egenkapital, vil ikke gøre det; det vil heller ikke være klogt, medmindre man får nogle politiske tilsagn om, at omkostningerne bliver lettet på anden vis.

Jeg bliver nødt til at sige det så brutalt som muligt: det er uforsvarligt.

Så skal vi videre. Vi har også et problem med driftskreditter. Som hr. Alfred Hansen nok rigtigt var inde på: hvordan får man dem til at fortsætte, som måske ikke kan komme ind under disse ordninger? Han sagde meget rammende, at enten har man ingen gæld, og så kan man ikke komme i betragtning, eller også har man for lidt gæld, og så kan man heller ikke komme i betragtning. Derfor: hvad gør den gruppe? Ja, den gruppe vil forholde sig passiv, medmindre vi måske får en selektiv rentepolitik.

Så siger vi: selektiv rentepolitik, hvad har vi så ud af det? Hvilke erfaringer har vi med selektiv rentepolitik? Ja, det har vi jo set i boligsektoren, hvor vi år efter år har lavet selektiv rentepolitik. Har det løst et eneste problem inden for boligsektoren? Nej, overhovedet ikke. I går havde man anden behandling af forslag om yderligere udpumpning af ca. 1 mia kr. i støtte til boligsektoren. Men man har ikke løst noget, man har skubbet det. Vi er ikke interesseret i at blive ved med at skubbe landbrugsproblemerne. Vi er interesseret i, om vi kan få en forhandling og finde nogle løsninger på dem.

Det er derfor, vi kommer med et ret utraditionelt forslag om gældssanering. Vi ved godt, det er utraditionelt, fordi der er to veje at gå. Enten subsidierer man renten; det har vi prøvet før på andre områder. Det har det uheldige i sig, at jo mere rente der er subsidiert, jo længere tid tager det at få den generelle rente ned. Det har de hager ved sig, men selvfølgelig hjælper det et stykke tid dem, der får rentesubsidiering.

Den anden mulighed er den mere brutale, konsekvente, at man siger: den gæld, som landbruget er oppe på, omkring de 73–74 mia kr., hvoraf de sidste 16–17 mia kr. er meget dyre, har landmændene ikke en jordisk chance for at betale. Det vil sige, at vi kan stille det sådan op, at vi i folketinget har givet en politisk kautions for, at man øger produktionen. Vi har ikke sørget for, at den økonomiske basis var helt i orden – noget

har vi ikke været herre over, andre ting har vi været herre over – men facit er, at hele landbrugssektoren er gået i gang med en investering i tillid til, at der var et politisk flertal, der syntes, det var rigtigt. Vi mener også, det var rigtigt ud fra en samfundsmæssig betragtning.

Så siger vi: disse penge er nu i fare, så nu indtræder den politiske kautionsforpligtelse. Det vil sige, at den gæld, landmændene har pådraget sig, og som vi har kautioneret for, er de ikke i stand til at betale tilbage. Så nu må vi indfri den forpligtelse, vi moralsk og politisk har påtaget os. Vi anviser – idet vi erkender den nationaløkonomiske situation, den finansielle situation – at vi måske kan finansiere det ved at vente med at afskaffe ejendomsskatterne til 1984.

Men egentlig havde det været rigtigt at sige: vi gør det nu, vi afskaffer ejendomsskatten, og så hoster vi op med de 3,5 mia kr. for at undgå for stor skade for kreditorerne, der ellers må tabe alle de 7–8 mia kr. Det er en hjælp til kreditorerne, først og fremmest ved at man går ind i en saneringsordning og siger: nu kan I måske få en »dividende« på 30–40 pct., ellers får I nul. Men egentlig havde det været rigtigere at sige: når man nu pludselig kan finde penge på nationalbudgettet – det kan man jo godt, det gjorde vi i går: forligspartierne havde fundet ud af, at det var nødvendigt at hoste op med cirka 1 mia kr. plus lidt mere til almennyttige boligselskaber hvert år – trods alt først og fremmest til forbrug, så kan man vel også til produktion.

Vi har altså lagt nogle tanker frem, og jeg håber på, at dette oplæg kan gå ind i en fortsat saglig drøftelse af vores landbrugsproblemer. For jeg og venstre har den opfattelse, at vi virkelig står, som jeg sagde i indledningen, i et skæbneår. Hvis vi ikke træffer nogle langsigtede politiske beslutninger nu, så går det den forkerte vej.

Jeg skal til sidst oplyse, at statsministeren tidligere har udtalt, at han ikke kunne se, at der var nogen egentlig nedgang i svineproduktionen, hvilket der heller ikke er – endnu. Men nu viser tællingerne for oktober, at antallet af førstegangsdragtige søer falder, og at antallet af drægtige søer også falder. Der er stadig væk en stigning i smågriseantallet, men nu kan vi forudsige, at svineproduktionen vil falde senest om nogle måneder. Mal-